

Cimboronák

DÓCVERMEK KÉPES HETI LAPJA
Szerkesztő: BENEDEK ELEK.

BCE Library / Central University Library

1924
május
11

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1924
május
11

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Gólya, gólya, gólya!

Májusi dal.

— Goethe után Dsida Jenő. —

A nagy természet
Miként ragyog!
A nap mi fényt vet!
Mily illatok;

(Szalmár, 1923. május.)

Föld, ág rakottan
Virággal,
Minden bokorban
Ezernyi van.

Ezer kiáltás
Visszhangra vár,
Ó, föld, ó, áldás,
Ó, napsugár!

Emlékezünk régiekről.

— Elek nagyapó krónikás könyvéből. —

Nagy Lajos király.

Tizenhat éves volt Lajos király, amikor apjának, Róbert Károlynak 1342-ben örökébe lépett. A daliás természetű, szép arcu, művelt lelkű, bátor szívű ifjú nem széditette el a királyi hatalom, de nem is tűrte a csorbát azon. Alig lépett trónra, tönkre verte a Moldova felől Erdélybe gyakran betörő tatárok hadát. Megalázta a Dalmáciára leselkedő velencei köztársaságot: nemcsak Dalmáciáról való lemondásra kényszerítette, 7000 magyar arany évi adó fizetésére is kötelezte. Súlyosan megtorolta testvéröccsének, Endrének halálát, akit gyalázatos módon fojtottak meg Olaszországban, Aversa várában. Oly nagy volt hite, tekintélye, hogy amikor meghalt Kázmér lengyel király, a lengyelek őt választották királyuknak. Nagy, hatalmas magyar birodalomról álmodozott Lajos s szép álma valóra vált: amikor Lengyelországnak is királya lett, három tenger mosta birodalmának határát: a Keleti-, Adriai- és a Fekete-tenger. Még Kázmér király életében hadakozott a lengyelek legnagyobb ellenségével, a litvánokkal s leverte azokat. Haddal segítette a »bölcs« II. Albert herceget. Mindössze 400 ijjászt küldött ugyan a herceg segédelmére, de maguk a németek elismerték, hogy az a 400 magyar vitéz döntötte el a harcot, melyet 5000 osztrák éveken át hiába vívott a svájciakkal.

Amikor a velencei köztársaságot megalázta, újabb nagy célt tűzött maga elé: meg akarta gyökereztetni a Balkán-félszigeten a magyar uralmat. A törökök épp ez időben özönlöttek át Kis-Ázsiából Európába. Ha Lajosnak sikerül a terve, több száz esztendőre terjedő veszedelemtől menti meg az országot: a törökök gyászos emlékü pusztításaitól. A Balkán népei a görög hitet vallották, Lajos pedig szerette volna megnyerni őket a katolikus hitnek. Ám a vallásos lelkű király buzgó térítgetése ellenkező eredményt szült: a görög hitű nép sokkal inkább vonzódott a törökhöz, mely hitükkel nem törődött. Sem a Balkán görög hitű, sem Európa katolikus hitű népeit nem lehetett egyesíteni a török terjeszkedés ellen s Lajosnak meg kellett elégednie néhány kisebb csatában nyert diadallal.

Teljes negyven esztendeig volt Lajos Magyarország királya s ez idő alatt sokszorosan

kiérdemelte neve mellé a »nagy« jelzőt. Nem csupán azért nagy ő, mert fegyverrel és okos számításal három tenger széléig terjesztette ki magyar birodalmát, de nagy azért is, mert szeretettel gondozta népének érdekeit s nagy királyi hatalmát népe javára használta. Mint később egyik halhatatlan utóda, az Igazságos Mátyás, ő is gyakran megfordult áruhában a nép között, meghallgatta panaszát s tehetsége szerint orvosolta. Törvényben védte meg a nemesség birtokát az elzülléstől s törvényben védte meg a szegény jobbágyot egyes földesurak erőszakoskodása ellen.

Lajos király hadakozásai tömérdek pénzt emésztettek, de ő teljes erejével munkált a mezőgazdaság, ipar és kereskedelem virágzásán. Minden téren nagyot haladott az ország. Haladt, fejlődött anyagi és szellemi javakban egyaránt. Nemcsak ő látott és tanult sokat olaszországi hadakozásában, de sokat láttak, tanultak a magyar vitézek is, s a hazajövők hasznosították itthon az idegen földön tanultakat. Az ország nevezetesebb városait mindenképpen támogatta előrehaladásukban. A közlekedést, a külső országokkal való kereskedést jó utakkal és jó pénzekkel megkönnyítette. Ő előtte idegen országokba volt kénytelen menni a tanuló-ifjúság, ő azonban főiskolát alapított Pécsen, ahol évenként ezer magyar ifju gyűlt össze az ország minden részéből. Visegrádról Budára költözött át az udvar s palotát épített itt, melyet Atilla várának neveztek. Ezzel Buda az ország székvárosává, az ország központjává lett. Itt volt az ország szíve. S ez a szív magyar volt. Mert Lajos király udvarában magyar nyelv és magyar lélek uralkodott.

Az ország nagyobb városaiban sorra emelkedtek a középületek, templomok, gyárak, magánházak. Fejlődött a műipar, különösen az ötvösség. Voltak már festők, szobrászok s két ekkorbéli magyar szobrászunk, Dénes és Miklós mesternek volt műve Szent László hires lovászsobra.

A nép igaz lélekkel szerette Lajos királyt: szerette benne a nép atyját, a tiszta életű embert, az igazságos, vallásos lelkű királyt s a bátor szívű hőst, aki részt vett jóformán minden

hadakozásban s aki nem a hadsereg mögé húzódtva biztatta vitézeit: előre! hanem a csatá-sorba állott s úgy kiáltotta: »utánam! Éljen Magyarország!« Német író jegyezte fel róla, hogy »Éljen Magyarország!« kiáltással rohant a csatába, nem magyar krónikások találták ki.

Három csatában sebesült meg. A sok sebesülés okozta szenvedések erősen megvisellék a nagy királyt. Csendben, ájtatos imádkozásban töltötte élete alkonyát. Két leánya közül Máriát Zsigmonddal, a későbbi magyar királlyal, Hedviget

Habsburg Vilmostal jegyezték el, gyönyörű kápolnát épített a Boldogságos Szűz fejevári templomának egyik oldalán. Maga számára építette a kápolnát: a nagy király készült a halálra. És leszállt érette a halál angyala: ott találta Nagyszombat városában. Az 1382 ik év szept. 10-én örök álmra hunyta szemét. A ház, melyben meghalt, ma is megvan. A kápolnának, ahová temették, nyoma sincs.

(Kisbaczon)

A mennyországba pottyant lapda.

— Irta: KERTÉSZ MIHÁLY. —

I.

Jánoska minden öt percben megkérdezte ezen az estén, hogy hány óra. Ilyenkor már aludni szokott máskor, de most minden erejével küzdött a szemét kerülgető álm ellen, hogy ébren legyen, amikor megjön a pesti vonat, mely apukáját hozza. Mert sejtette, hogy a várakozásnak meg lesz a jutalma. Valahányszor utról jött meg apuka, mindig hozott valamit Jánoskának, az ő egyetlen kis fiának. Képeskönyv, trombita, építő kocka, mind, mind egy-egy bizonyossága annak, hogy itt, vagy ott járt apuka s utja emlékére megkapta Jánoskát.

Ezen az estén Pestről, a legnagyobb városból várták apukát, érthető tehát, hogy Jánoska most még a szokottnál is izgatottabb volt. Hiszen, ha a kisebb városokból is egy-egy szép képeskönyv, fényes trombita, csodálatos építőszekrény került ki, milyen nagyszerű lesz az az ajándék, amit a fővárosból hoz apuka!

Ezt föltétlenül ébren kellett megvárni, akár milyen későn is érkezék a vonat!

Igaz, hogy reggel is megtalálta volna Jánoska az ajándékot, de hát iszonyu messze van a reggel és hátha addig valami, baj történik azzal az ajándékkal?!... De meg a kíváncsiság úgy sem hagyta volna aludni Jánoskát, okosabbnak látta tehát le sem feküdni.

Végre megérkezett apuka.

Jánoska szívszorogva ugrott a nyakába és kérdő tekintettel fűrkészte apuka arcát. Csak a tekintete kérdezett, de ajka nem mozdult. Félt, hogy talán éppen most történik meg az a csoda, hogy apuka üres kézzel érkezik haza. Nem mertte tehát sürgetni apukát, csak kíváncsian tekintett fel reá.

Apuka elértette a tekintetet és mosolyogva szólt:

— Hoztam ám!

— Mit? — robbant ki Jánoskából az eddig visszafojtott kérdés.

— De mit ám! Nézd csak!

Ezzel kinyitotta apuka táskáját, belenyúlt — s egy gyönyörű, nagy, színes gummi-lapdát vett ki belőle.

Jánoska arca egész piros lett az örömtől s összecsapva kis kezét, boldogan kiáltott fel:

— Jaj, de gyönyörű! Ilyen senkinek sincs! Talán még az angyaloknak se!

— Az bizony könnyen meglehet, — nevette apuka. — Csak vigyázz reá, nehogy megirigyeljék az angyalok és elvegyék tőled!

Es átadta az ajándékot kis fiának.

Jánoska két kézzel nyúlt a lapda után, mert olyan nagy volt, hogy nem is fért el az egyik markában, — s aztán féltő szeretettel szoritva magához, indult kis ágya felé, hogy most már megnyugodva, lefeküdjék...

De a gyönyörű, hatalmas, csodálatos színekkel tarkított lapdát az ágyba is magával vitte...

II.

Pista meg Gyurka — Jánoska cimborái — a kapu előtt várakoztak.

— Nos — kérdezték egyszerre Jánoskától, amikor kilépett az utcára — mit hozott apukád?

— Ezt, ni! — mondotta Jánoska és dicsekedve mutatta feléjük a hatalmas gummi-lapdát.

A két gyerek őszinte csodálattal, sőt egy kis irigykedéssel szemlélte a gyönyörű ajándékot s Pista vágyakozva kérdezte:

— Engedsz játszani vele?

— Engedlek, csak nagyon kell rá vigyázni, — válaszolt Jánoska.

— Hát engemet? — érdeklődött Gyurka is.

— Téged is, — nyugtatta meg Jánoska. — De mit játszunk? — tündődött aztán, mert még sohasem volt ilyen szép nagy lapdája s nem tudta, hogyan lehetne kellően szórakozni vele.

— Tudod-e, mit? — állott elő a tervvel Pista. — Versenyezzünk, hogy ki tudja magasabbra dobni.

— Ez jó lesz, helyeselt Gyurka is, Jánoska is. Pista rögtön át is vette a lapdát s kijelentette:

— Én egészen a fa tetejéig tudom felhajítani. Ezzel már neki is rugaszkodott s felröpítette a lapdát, mely tényleg a fa tetejéig repült, ott egy pillanatra mintha megállott volna, aztán szélesében visszahullott a földre.

Most Gyurka következett a versenyben.

— Ez semmi! — mondta. — Én olyan magasra dobom, mint a torony hegye.

— No, azt már szeretnők látni! — szólt egyszerre a másik két fiú.

Gyurka nem sokáig habozott, balszemét behunyta, jobbszemével végigmérte a torony magasságát, aztán hátragörbitve testét, nagy lendülettel elröpítette a lapdát.

És a lapda — Gyurka nagy büszkeségére — a torony keresztjének hegyéig szállott s jó időbe került, amíg ismét visszaesett a földre.

Most aztán Jánoskán volt a sor. Érezte, hogy neki, mint a lapda tulajdonosának, le kell főznie a másik két fiút. Körülhordta hát tekintetét, hogy megjelöljön valami magasságot, de bizony a toronynál magasabb valamit nem talált hirtelenében, már pedig azt Gyurka sajtálította ki magának. — Amint így nézelődik, egyszerre csak az égre tévedt a tekintete.

— Hopp, megvan! — kiáltott fel. — Én az égig dobom a lapdát! Fel, egészen a mennyországba!...

Ezt már igazán nem állhatta meg hangos nevetés nélkül a másik két versenyző.

— Nem hiszitek? — méltatlankodott Jánoska. No, majd rögtön meglátjátok!

— Hát lássuk! — biztatta Pista is, Gyurka is. Jánoska nekigyürkőzött, tüdejét teleszítva levegővel, jobbát, amennyire csak lehetett, hátrafelé nyújtotta, néhány lépést szaladt, aztán villámgyorsan előrelelendítette karját s a lapdát markoló ujjait a kellő pillanatban hirtelen szétnyitotta.

A kiszabadult lapda erre repülni kezdett... Elérte a fa tetejét, el is hagyta, aztán tovább emelkedett a torony hegyéig, de azt is egy-kettőre túlhaladta és még mindig repült... Már olyan kicsinek látszott, mint egy narancs, majd mint egy dió, aztán mint egy márványgolyó — és még mindig repült, repült fölfelé és mind kisebb és kisebbnek tűnt fel, már csak borsónyi volt, majd pedig mákszem nagyságu — és végül teljesen eltűnt az utána bámuló gyerekek tekintete elől...

A három gyerek meghökkenve nézett ekkor össze. És Jánoska, aki eleinte oly büszkén nézett lapdája után, — most egyszerre keservesen sírásra fakadt...

III.

A mennyországban pedig éppen ekkor egy rózsaszínű, puha báránnyelűcskén tizenkét kis angyalka játszadozott. Körbefogóva szelid hangon énekeltek és táncoltak. Ebből állt a játékuk. Amint azonban javában táncolnak, egyszerre csak riadtan rebbennek szét, mert valami ismeretlen dolog pottyant közéjük. Amikor elmúlt az ijedségük, félénken közeledni kezdtek a gömbölyű, színes csodához s akkor hangos kacagásba törtek ki.

— Nini! — mondták — hiszen ez egy gummi-lapda, amivel a földi gyerekek szoktak játszani.

Nosza, rögtön felkapták s pajzán vidámsággal, dévajkodva dobálták egymásnak... Olyan hancurozást vittek végbe, hogy valamennyi angyal odasereglett s persze, hogy mind részt akart venni a játékban! Vigan röpdösött a lapda körben, kéziről kézre s az angyalkák hálásan gondoltak arra a földi gyerekre, aki nekik ily nagy-szerű mulatságot szerzett.

De amint javában játszadoztak, egyszerre csak panaszos gyereksírással lettek figyelmesek. Rögtön abbanhagyták a játékot s félrehúzával kissé a mennyország kárpitját, letekintettek a Földre, hogy megtudják a gyereksírás okát. Mert az angyalkáknak az a legfőbb dolguk, hogy a gyereksírással figyeljenek és megvigasztalják, elcsitítsák a könnyező, zokogó kis gyerekeket...

Természetesen, rögtön észrevették, hogy Jánoska sír és azt is megértették azonnal, hogy a lapdája miatt kesereg.

— Adjuk vissza neki — indítványozta egy komoly tekintetű angyal, aki a legidősebb volt valamennyi között s így a szava parancs volt.

A többiek — bár sajnálták a kedves játékot — nem ellenkeztek, sőt az egyik pufók arcu, aranyszőke haju piciny angyalka másik indítványt is tett:

— Illendő, hogy meg is háláljuk Jánoskának, amiért ily kellemes szórakozást szerzett nekünk a lapdájával.

— Mit ajándékozzunk neki? — kérdezték egyszerre többen is.

Mit tudhatnak az angyalkák ajándékozni? Persze, csak egy szép csillagot! Ebben meg is állapodtak valamennyien, gyorsan kikerestek egy piciny ragyogó csillagot, azt ráerősítették a lapdára, a fán széthúzták a mennyország függönyét és ledobták a lapdát...

IV.

— Jánoska!... Jánoskám... Miért sírsz?! — kérdezte Jánoska anyja, felriadva éjjeli álmából és gyöngéden megrázta a zokogó gyereket.

Jánoska felnyitotta a könnyes két szemét s úgy zokogta:

— A lapdám... jaj a lapdám!...

— Hiszen ott van a kezében! — nyugtatta meg mosolyogva az anyja.

— Tényleg! — mondta Jánoska csodálkozva.

De rögtön eszébe jutott a csillag és fűrészke kereste a lapdát. Azonban csillag helyett csak egy csillogó, nagy könnycseppet talált azon a helyen, ahol a csillagnak kellett volna lenni.

Egy kicsit sajnálta, hogy így csalódott, de aztán hamar megvigasztalódott, mert a fontosabb mégis csak a lapda volt, azt pedig ott szorongatta a kezében.

És mosolyogva, boldogan újra elaludt...

(Szólnok.)

Az első „kérő“.

(A nagy láda meséiből.)

— Irta: K. BENDRE RÓZA. —

Hüségese látogatója voltam gyermekkoromban a mi kedves kálvinista templomunknak. Eleinte csak az édes anyám kezét fogva indultam odáig, aki istentisztelet alatt mindig megsugta, hogy mikor kell felállni, mikor ismét leülni és hogy mit imádkozzam.

Ugyan elcsodáltam a menyezet furcsa növényeket ábrázoló fakockáit. Az egyházi hajladozása is nem kis mértékben vonta magára figyelmet, amint az orgona pedálját nyomkodva levegőt szorított a másképpen szólni nem tudó hangszerbe.

A zoltárokat már csöpp koromban lelkesen énekelgettem esténként az édes anyámmal, aki boldog volt, hogy ezt az ősi tudományt az én üdén csengő hangomon bocsájthatta további utjára — egy ismeretlen jövő felé...

Igy én a templomban, bár a betűt még nem ismertem, az ének szárnyain már akkor eljutottam oda, ahova sok felnőtt ember sohasem találja meg az utat, — eljutottam az Istenhez.

Az első templombamenésem alkalmával történt, hogy amikor Sujtásos bácsi, a jobboldali szomszédunk, belépett az orgona- és énekszótló hangos templomba, még a szájam is nyitva maradt a nagy ámulattól.

Hogyne, mikor ezt a mindig bozontos fejű bácsit alig ismertem meg! — Fényesre vikszolt, recsegős csizma volt a lábán. Szép fekete ruhája is igen illett reá, kétféle választott fekete haja pedig csak úgy csillogott a rákent finom pomádétól. — A szurós szakállának, amellyel engem olyan sokat rémitgetett, sehol semmi nyoma!

Hanem ami legfölségesebb volt az egész alakon, az — a bajusza volt. Az egész gyülekezésben senkinek sem volt olyan szépen kifent, hatalmas bajusza, mint neki. Meg is csodáltam jól ezt a kiváló férfidiszt rajta úgy, hogy sohasem felejtettem el többet.

Telt, múlt az idő. Én is cseperedtem. Nagy hangon olvasgattam már az édes anyámnak a bibliát. Hangosan sirt a lelkem jó asszony, amikor arról szólt az Irás, hogy mennyi bajokon keresztül vezetted is Mózes az ő árva népét...

Körülöttünk nőszültek az ismerős nagy fiuk, férjhez mentek a nagy lányok. Mi gyerekek, fiuk, lányok hüségeseen eljártunk az esküvőjükre, némelyiknek még a lakodalmára is. — Tudtuk, hogy nekünk is ez lesz a sorsunk valamikor, mert minden kisebb-nagyobb sérülésnél hallottuk a vigasztalást:

— Majd meggyógyul, mire férjhez mégy!

Tíz éves lehettem, amikor egy igen szép esküvőről igyekeztem hazafelé egyik fiu pajtásommal. Rég elharangozták már a delet s mi

ugyancsak szedegettük a lábunkat, hogy mielőbb otthon legyünk. Nem igen beszélgettünk.

Az én kis pajtásom, aki volt már vagy tizenkét éves, még mindig az esküvőn látottak hatása alatt lehetett, mert egyszer csak hirtelen megállva felém fordult s a legkomolyabb hangon megkérdezte tőlem:

— Hallod, megvársz te engem addig, amíg kiszolgálom a katonaságot?

— Miért várjalak meg?

— Azért, mert akkor én elveszlek téged feleségül...

Mit gondolsz, kislányom, mit feleltem én erre a csacska kérdésre? Azt mondd, hogy ki-nevettem? Nem én! — Megfeleltem én a komolyan feltett kérdésre becsületesen, mert a sarkon velünk szembe jövő Sujtásos bácsi bajusza kisegített ebben.

— Nem tudom, hogy megvárlak-e, — szóltam kedves kis pajtásomnak — csak akkor mondhatom meg, ha kiő — a bajuszod, mert én csak olyan emberhez megyek feleségül, akinek szép fekete bajusza lesz...

De van is abban valami, hogy — bajusz nélkül nem egész a magyar ember. Sohasem is volt...

(Nagyvárad, 1924.)

Gólya, gólya, gólya...

Gólya, gólya, gólya,
Házunknak lakója,
Mondd meg, honnét jöttél?
— Ahol soha sincs tél.

Ugy-e, most itt maradsz,
Többet el sem is hagysz?
Ne hagyd itt fészkedet.
Adunk szállást neked.

— Kelep, kelep, kelep,
Jó gyermek, nem lehet.
Én csak úgy élhetek,
Ha szabad lehetek.

E-ó.

LEGSZEBB LEGJOBB LEGOLCSÓBB	KLISÉKET
a kolozsvári Minerva R.-T. cinkográfiai műintézete készíti.	
Megrendeléseket felvesz a központi iroda	CLUJ—KOLOZSVÁR Str. Regina Maria 1.

Gilingága.

(Mese.)

— Irta és rajzolta: GULVÁS KÁROLY. —

Nem adnám egy vak vezetéklőért, ha valaha megtudhatnám, mi volt az oka-foka annak, hogy az öreg Kábolgya király úgy megharagudott egyszer a kisebbik fiára, Pitizire, hogy bizony szegény Pitizi úgy jött ki a királyi palotából, mint a kiszínlett virág, amelyik színe-fényét odabenn felejtette. Igaz, hogy olyan öreg is volt már ez a Kábolgya király, hogy a hamut is mamunak mondta, de csak igen sok fulánkja lehetett mégis szavának, hogy szegény kis királyfi úgy neki búszulta magát. De még nem is aféle ujjából szopott gyanu okából kergette el kisebbik fiát az öreg, hanem kedves bátyja, Tralatirom találta úgy bekentefitélni drága papája előtt, hogy ettől óta nem volt maradása szegény Pitizi kis királyfinak.

Fejére csapta hát bokkrétás kalapját, osztán úgy otthagyta Kábolgya országot, mint aki soha arrafelé se járt s egyszerre csak eljutott egy kis házba, ahol bizony nem igen erőlködött a gazda szemverő pompára, de egy báránybőrnyi hely csak került a kis szobában, ahová bánatos fejét lehajthatta szegény Pitizi királyfi. Leheveredett hát szegény, osztán eltűnődött, hogy így, ahogy van, így láncra vert szívvvel, megkötött kedvvel, mihez is fogjon, feneketlen tengerbe bocsátkozzék, nádpalcára támaszkodjék, mikor elkezd muzsikálni a kis ház küszöbe alól egy pirinyó kis házi prücsök, osztán csak megszólítja Pitizit:

— Na, hallom, Pitizi, néked is megesett a diószegi vásár, tudom, hogy sok keserű levelet forraltak ellened odahaza, de ne busulj, lesz még a kutvára dér, szőlőbogár, lágykötél, de nem a te nyakadra, hékás!

— Nékem csak magammal van közöm, — felelte foghegyről Pitizi a prücsöknek, te csak prücskölj tovább, fujjad a magadét, semmi közöd néked hozzám!

— Hiszen jól van, feleselt a prücsök, közel jár a füst a tüzhöz, meg a tövis a rózsához, én is közelállód vagyok, színes szóval, mézes madzaggal hányszor elaltattalak, de most éhen halsz, hogy nincs mit enned, hidd el, hogy én megsegítek, nem fagsz meg a hidegben, nem gémeredsz el melegben, hogyha vesztedet szerzedék, nálam oltalmadat nyered, ámbár hogy én itt rejtőzöm, szörnyen szoros száju lyukban, ne sodorgasd sokat szavaid előre, hátra, hanem így vigyél magaddal, ahogy talpad alatt vagyok, mindenestül, küszöböstül!

Addig-meddig zörgött, morgott a fülébe a prücsök Pitizinek, hogy biz ő kapta-fogta magát, vállára vette a küszöböt, úgy vitte magával hetedhétországra.

Nem is bánta meg ám, hogy vállára vette Pitizi a küszöböt prücsköstül. Ott muzsikált a füle körül folytonosan, osztán ha akárhová ment,

csak vette le válláról a küszöböt, osztán ment rajta keresztül, sehol se járt idegenbe legalább, mindig a maga küszöbére lépett. Meg osztán mindig diktálta neki a prücsök: átalutat végy magadnak, itt közelebb, ott hamarabb, el is jutott nemsokára abba a bánatországra, ahová csak dirigálta őt a prücsök.

Hát alighogy meglátta az idegen királyt Pitizi, ott helyből a szívébe nyilallott a fájdalom éles nyila néki. Még a szántóföld mesgvéjéről jajveszékelt a bánatos király, hogy oda a lánya, szép Gilingága, azt se tudja, hova, merre, levegőbe vagy tengerbe, de valahol odaveszett! Elmondta bizony szegény király, hogy hiába minden sok nyeldekése, csak nincs neki feledése, hjába fárad boritalba, az sem hozhat semmi vigaszt, sötét gond ül szíve táján, izetlen izü falatja, bú a kenyere, itala, hogy a lányát Gilingágát többé nem láthatja. Látom már én, jajgatott a király, hogy hiába rágódom a kopasz gyepen is, senki vissza nem hozza az én egyetlen leányomat, akinek csak annyit mondtam, hogy kössön görcsöt cérnájára, ezt vette ő úgy magára, hogy engem faképnél hagyott, bágyadt virágkórónál is sokkal alábbvaló vagyok!

— Hát, vigasztalta Pitizi a bánatba esett királyt, mikor még én is királyfia voltam, nyolclovashintó után is gyalogszerrel jártam, sarkantyum volt zabtaréjra, csipkés volt bundám gallérja, felakadt a szemem héja, olyan jó dolog volt néha, térdig jártam a rózsába, osztán tekints rám, hogy máma, még a fennragyogó nap se néz rám, olyan bánatos az orcám, ködbe borult az örömem, körülöttem és mellettem, de ha lányod visszahozom, mi lesz érte a jutalom? — Minden királyságom tiéd, azonfelül még vagy két hét, szegfűm, mályvám, rozsmaringom, amim van, mind odaadom, szürcsölgethatsz itt harmatot, szihatsz mellé mézillatot, árván maradt kikiricset, ami a csalánba esett, találhatsz majd itt kazállal, csak elgyőzzed majd gyomorral, mint a pintér a sulyokkal, kalapál a hordó körül, úgy száll rád minden áldásom, hogyha leányom Gilingága előkerül!

Na, Pitizi rögtön vállalkozott, hogy ezért az árért akár esik, akár fú, de ha ma nem, hát holnap vagy azután csak hazahozza az elveszett királykisasszonyt.

Örömében a király mindjárt nagy lakomát csapott, hogy időnap előtt meglátja a lányát, a szép Gilingágát, feltételet egy nagy halat az asztal közepére. Pitizi is ahogy ezt látta, ott termett a tál végibe azonnal és odahajolt a nagy hal fejéhez. Kis idő múlva meg a fülét tartotta a hal szájához Pitizi, mintha beszélgetne a sült halhoz. Nemsokára felkiáltott nagy örömmel: jó királyom, ne busulj egy cseppet se elveszett

lányodért, beszéltem a sült hallal, most mondja, hogy ő nem látta lányod soha, pedig habok dülöngnek habokra, bálványhabok járnak arra, amerre az ég is zengett, mikor ő most 3 hete ott benn hálóban rekedt. Hogyha a szélvész vitte

volna el gyönyörűséges leányod, én azt onnét is megkérdem, a nevét belekiáltom a legzugóbb zivatarba, hogy merre jár a pokolba, feleletet ha nem kapok, akkor ott sincs a lányod. Ha már se víz el nem vitte, se szél el nem repítette, a földben én megtalálom, egy életem, egy halálom, ez az én nagy tudományom!

Nagyon meg is nyugodott az öreg király, mikor látta, hogy nem olyan hamvába hótt ember ez a Pitizi, mintha még egyszer akkora volna, de még akkor bámult csak el, mikor lefeküdt Pitizi a földre a küszöb mellé és azzal kezdett beszélni. Már ezt csakugyan nagyon megbámulta a király. Azt nem is sejtette, hogy kivel beszélhet Pitizi, mert volt jó dolga, hogy el nem árulta volna a prűcsök segítségét senkinek.

— Idró bidró, puff belé, szólott a küszöb-höz Pitizi, megleljük-e a királykisasszonyt, akit csak a föld nyelhetett el, tücskü-rücskü, vess te hozzá!

Hát a prűcsök elkezdte hegedülni egyszerre, hogy a szeme-szája elállott a csodálkozástól a királynak, ahogy jött a hang a küszöböl:

»Lányod, a szép Gilingága,
Harmatgyöngyét hullogatja
Aranyhaja szálain,
Aranyhaját lobogatja
Alabástrom vállain,
Ott csücsül a föld gyomrában,
Malomárok legaljában,
Nyűttig tartó barátságban,
Gondolom, levesét főzi,
Tűröm füvel fűszerezi,
Vaskirály lett a papája,
Ott van már az ő hazája.»

Nohát újra a térdibe omlott a fájás a királynak, ahogy a küszöb beszédét hallotta, hiszen onnét hogy kapja vissza egyetlenegy gyöngvirágát, gyönyörű Gilingágáját? De osztán megbátorította Pitizi, amikor mondta, hogy: oldalam csontjához száradjon a lelkem, ha onnan is el nem hozom lányodat, királyom!

Rögtön vette a vállára Pitizi a küszöböt és megindult. Ahogy nem látta senki, elkezdte újra rakosgatni a küszöböt maga elébe, úgy ment

rajta keresztül, míg oda nem ért a vaskirály birodalmához.

Még az is furcsa ország volt ám. Ki volt irva legteljül, hogy: azé ez az ország, aki meg van elégedve a maga sorsával. Tudta Pitizi, hogy így csapták be lencsével a csikót is, hát azt mondja vasország csőszének: mátul fogva enyém ez az ország, a küszöb is az enyém, ahol pedig ezt leteszem, oda a lábom beteszem, engem ki nem verhet senki.

— De hiszen akkor miért jöttél ide, kérdezte vasország csősze, ha meg voltál elégedve sorsoddal, bizonyosan meguntad nyárson forgatni a pecsenyét, azért jöttél el hazuról; ha meg letél volna elégedve otthoni sorsoddal, ide se jöttél volna, oda se hagytad volna hazádat, hanem ha már itt vagy, gyere be egy szóra, csak nem fogod odakinn olvasni meg, hány szál szőr van a tehénen!

Pitizi hajlott a hívásra, küszöböstül betelepelt a csőszházba, osztán kinézett az ablakon, elgondolkozva, hogy mitévő legyen már most, mert nem is igen szólhatott a küszöbhez sem, hogy a csősz úgy szemmel tartotta.

Ahogy nézdegél kifelé, hát látja, hogy egy aranyruhás, fényes öltözetű kisasszony sétál arra nagy gondosan, viszik a sleppet utána, hajlong előtte sok dáma.

Kapja magát Pitizi, szurkot önt az ablak alá, osztán mikor arra sétál a gyönyörű Gilingága, pont beléragad az aranyos cipellője. Jaj, milyen jajveszékélés támadt erre! Összefutott az egész cselédség, udvari népség, sok átabota léhűtő társaság, de segíteni egyik se tudott, ott

maradt féllábon állva a szépséges Gilingága, mert a drága kis ballábáról lemaradt a cipellő, hát egy lépést se tehetett se hátra, se elő.

Hej, ebadta sok léhűtője, ripakodott mérgeben a vaskirály, már senki se segít az én vendég kisasszonykámon, addig is, mig cipőt hozatnék, másat a lábára, senki sem tud segítségére sietni! De bizony hasztalan sűrögtek, forogtak körülötte mellette az összes perces legények, daliás vitézek, mindnek beléragadt a tengerlépő csizmája, belé a szurokba.

Ekkor megszólalt a prűcsök: Idró-bidró-puff belé, vágj a szurokba belé, magad is ám rajta légy, Pitizi, most okos légy!

Pitizi is kivágja az ablakot, azzal belé a

szurokba magát is a küszöbvel. Jaj, hogy bámulta ezt a csudát a sok bolond szajítái népség, katonaság, pedig még ez nem is olyan csudálatra méltó volt, mint az, ami most következett.

Szép csendesen maga mellé vette Gilingágát Pitizi, azzal megszólalt a prücsök a küszöb lyukából: Idró-bidró, felfelé! osztán láttatok volna bámulni valót. Hogy szállott felfelé a bolond küszöb Gilingágával, meg Pitizivel. El se eresztette a kezét Gilingága szabadítójának, míg meg nem állottak az apja palotája előtt.

Nohát, ha én azt el tudnám mondani, ami még most következett, akkor többet nem is kívánnék levegő után se kapkodni, de azt elhihetitek, hogy Pitizinek a legelső dolga volt a küszöböt a legszebb szobájába odaépíttetni, hogy mindig azon bukdácsoljon keresztül ezután is. A drága kis prücsköt meg úgy megbecsülte, hogy még azt az üveget is megaranyoztatta, amelyikbe spirituszba tétette, amikor elköltözött ebből a pipás világból a muzsikás kis jószág.

Kábolgya király már nem is érthette meg Pitizi szomszéd királynak a dicsőségét, de bezzeg érezte hatalmát gonosz testvére Tralatirom. Addig törte a borsot az orra alá Pitizi bizony, hogy egyszer estéli pipagyujtáskor átaljött Pitizihez, osztán megkövette azért a sok mindenért, amit hajdanában, danában ártott neki.

Pitizi nagy nehezen egy szóra meg is bocsátotta bátyjának a bűneit, osztán az áldomáson erre a nagy öröme majd kirugták a ház oldalát. Gilingága is ugyancsak táncolt Tralatirommal, később aztán mint jó sógort meg is hívta komának az ifjabb Pitizi keresztelőjére.

Tralatirom meg ráhagyta osztán a maga királyságát is keresztfiára, úgy hogy mind a vizig, szárazon aligha lettek még olyan gazdag királyt olvasva is, amilyenek Pitiziek lettek.

Titeket is ellátnak ott agyba főbe mindenféle lélolytal, csak odatévedjétek valamikor egyszer.

(Marosvásárhely.)

Mese egy kis gólyáról.

— Irta: SZONDY GYÖRGY. —

— Várjatok csak, várjatok! Még egy pár nap és gyönyörű, hosszú tollak nőnek szárnyaitokra. Megerősödnek a lábaitok és juj, milyen élessé válik a csőrötök. Akkor majd felálltok a fészek szélére, megcsapkodjátok a szárnyaitokat, hogy csak úgy suhognak, aztán hajrá! Fölrepülünk a kék levegőbe, magasra, magasra, hogy olyan kicsinynek látszik a nagy fehér torony, mint a csőrötök hegye. Elszállunk a friss zöld rétekre a patak partján, ahol kék nefelejts nevet a fü közül és sárgahasu békák cuppannak be a vízbe a vizirózsák nagy kerek leveleiről. Az lesz csak a mulatság! De addig jól kell viselni magatokat! Bujjatok be szépen a szárnyaim alá — halljátok, hogy zuhog idekinn az eső? Ilyenkor leselkedik a rossz kis gólyákra az éhes görény. Amelyik kidugja az orrát, azt elviszi.

Igy beszélt gólya-mama egy esős tavaszi alkonyatkor gyerekeinek, akik sehogysem akartak elaludni. Békacombot, meg gyíkfarkincát követeltek, de szó sem lehet róla, olyan pocsek idő volt. A fekete felhők szinte surolták a fészket és szakadt belőlük a víz, mintha dézsából öntötték volna. Gólya-mama csuromvíz volt már és Gólya-papáról kis patakok csordogáltak, amint féllábon gunnyasztott a fészek szélén.

A görénytől egy kicsit megszeppentek a gyerekek, de azért még egyre fészkelődtek.

— Eredj arrébb, mert kilöklek! — veszekedett az egyik gólyafi a legkisebbel, egy pötöm gólya-lánnyal és nagyot csipett a lábán.

— Mama, mama! — sivalkodott az — Nyakigláb már megint verekszik, brühühü!

Gólya-mama jót húzott a szárnyával Nyakigláb urfira.

— Ejnye, adta haszontalan fickója! ha csöndben nem maradsz, tüstént odaadlak a görénynek! Hivjam, hogy elvigyen?!

— Ne, ne e! — visongáltak a kis gólyák — jók leszünk!

De Nyakigláb nem hagyta magát.

— Én nem leszek jó! — bömbölte, — én ki akarok menni! Itt olyan szűk és olyan meleg van és Kigyónyak mindig dököd a csőrével meg Pákosztos is, meg Kelepke is! Én nem akarok velük aludni! Én odamegyek apámhoz!

— Majd adok én neked, haszontalan! Ide bujj előre, így ni! Ha sokat nyafogsz, megfoglak és ledoblak az udvarra. A görény majd ellátja a bajodat!

Nyakigláb nagy morgás közt helyrefészkelődött. Csend volt egy kis időre, akkor meg Kelepke gyujtott rá:

— Mesélj valamit, anyuskám!

— Ha megígéritek, hogy csöndben leszel és a mese végén szépen elaludsz, mesélek valamit.

— Nekem nem kell mese, — zsörtölődött Nyakigláb.

— Hát akkor hallgass és aludj el, — mondta Gólya-mama és rákezdett a mesére:

— Hol volt, hol nem volt, volt a világon egyszer egy kis gólya. Szép, nagy fészekben kelt ki a tojásból, volt szerető apja, anyja, — de ez a kis gólya mégis örökké elgédeltenkedett. A fészket szüknek találta, a testvéreivel folyton veszekedett, hogy minden helyet elfogtak tőle, nem akart esténként elaludni...

— Hiszen ez Nyakiglábról szól, — pusmogta vigan Kelepke.

— Majd meglátjuk! — válaszolt komolyan Gólya-mama. Hadd folytassam tovább!

— Hát, egyik este is sokat zsörtölődött ez a kis gólya — nevezzük Bumfordinak, mert olyan volt — mondom, sokáig makacskodott elalvás előtt, hogy milyen rozoga fészük van, milyen szűk a nyugvóhelye, — míg végre nagy durcásan elszenderedett. Mélyen, nagyon mélyen aludt; olyan mélyen, hogy már nem is tudta, hogy alszik. Nem tudta, hogy ami történik vele, az mind csak álom. Mert álmodott makrancos Bumfordi urfi és az álom nem fehér hattyuszárnyon jött el hozzá, mint a jó kis gólyákhoz. Nagy, villogószemű bagoly puhatollu szárnyai kapták fel álmában és repültek vele messze, hegyeken, tengereken tulra. Bumfordi persze nem tudta, milyen országba kerültek, hiszen ő sohasem volt még a fészükön túl, meg aztán sötét éjszaka is volt. Csak azt érezte, hogy egyre melegebb szél sóhajtozott körülöttük. Én megsugom nektek, hogy Afrikába érkeztek. Oda, ahová majd mi is elmegyünk az ősszel mindannyian, ha nagyok lesztek.

Hanem Bumfordi urfi ebből mit sem látott. Őt elvarázsolta a nagy, zöldszemű álom-bagoly. Mire odaérték, nem volt többé gólya Bumfordi.

Egy jókora tojásban feküdt, annak a héját tördelte fel, hogy kibujhasson a napvilágra. De bizony hiába törte, hiába kecmeggett ki belőle: nem látott a napvilágból semmit. Szűk, sötét, forró, fülledt levegőjü odu borult feléje. Csak lassanként szokta meg a sötétséget annyira, hogy valamit láthatott, ha kinyújtotta a nyakát az anyja szárnyai között. Akkor látta, hogy az odunak csak egy keskeny, hosszú nyílása van. Azon tűzött be vékony csikban a napsugár. Néha-néha egy-egy szöcskét, bogarat, vagy valami gyümölcsöt nyújtott be rajta egy nagy, vastag csőr az anyjuknak. Mert az anyja nem fért volna ki a nyíláson. Nem is mozdult el a fészekről egy percre sem. Azt is kitapogatta Bumfordi urfi, hogy még egy tojás van a fészekben. Estére abból is kitamolygott egy Bumfordihoz hasonló csupasz kis madárfióka. Most már ketten voltak.

Bezzeg, itt nem lehetett olyan kényelmesen elnyújtózkodni, mint otthon, a gólyafészekben. Ha melege volt, nem feketett ki a fészek széleire, hogy a szellő simogassa. Nem ragyogott rá az édes napsugár. Egész nap, egész éjjel az anyjuk szárnyai alatt kuporogtak. Elszibbadva, tikkadtan szunyókáltak. Néha enni kaptak az anyjuktól, aztán megint alhattak tovább.

Törte is a fejét Bumfordi, hogy micsoda ostoba helyre kerültek? Meg, hogy miképpen bujt be ide az anyja azon a kis résen, amin kibujni már nem tud? Meg, hogy mikor fognak innen kimenni és hogyan?

— Majd meglátod, ha nagyok lesztek! — mondta az anyja, ha kérdezgette.

Ebből hát nem sokat tudott meg.

Hanem egy napon vendégek jöttek az odu nyílásához. Két idegen madár. Bumfordi nem

láthatta őket, csak a hangjukat hallotta, amint az anyjával beszélgettek.

— Jaj, kedves Korve néni, hiszen ez ropant unalmas lehet, így befalazva! Mikor szabadul már ki?

— Ó, — felelte a mama — még alig egy hónapja, hogy letelepedtem. Legalább két hónap eltelik, míg kinő a gyerekek szárnya és ki-mehetünk.

Hej, megijedt Bumfordi urfi. Még két hónapig henteregni odabenn, a bűzös, poshadt oduban. De azért csak figyelt továbbra is, mit beszél az anyja az idegen madarakkal.

— Sose hittem volna, hogy Korve ur ilyen ügyesen tud építeni — mondta most a másik idegen. Mert ugy-e ő falazta be Korve néni?

— Hát azt bizony ketten csináltuk. Nagy munka volt, mondhatom, mert jókora nyílás tártogott ezen az odun, de jobbat nem találtunk. Az apjukom hordta a földet, meg holmi marhatrágyát, mit, aztán ketten betapasztoltuk valahogy. Hiszen nekünk elég jó szerszámunk van: ez a nagy lapos csőrünk. Nagyon alkalmasan el-lehet vele simítani az ilyen falazást, akár valami kőműves-lapáttal.

Akkor tűnt fel Bumfordinak, hogy milyen nagy, görbe, lapos csőre van az anyjának.

Az idegen madár tovább kérdezősködött.

— De tulajdonképpen miért is falazza be magát Korve néni?

— Jaj, lelke, mondta Bumfordi mamája, — nem jó kedvünkben tesszük mi azt, elhíjeheti. Hanem látja, olyan szerencsétlen vagyok, hogy épen ilyenkor nő ki az új ruhám. Mihelyi leülök a tojásaimra, kihullanak a tollaim, de egy szálig. Nem úgy, mint maguknak, apródonként, hol itt egy, hol ott egy. Mind egyszerre odavan. Ha Ha valami mókus vagy majom, vagy tudomisen mi megtámadna, el sem birnék előle repülni. Azért kell így védekeznünk.

— Bizony, bizony, ez nagyon kellemetlen, — hümmögött az idegen madár. — Kényelmetlen lehet három hónapig odabenn kuksolni.

— Hiszen az még hagyjám! — sóhajtott Korve mama. — De a szegény apjukomat sajnálom. Én csak hizom idebenn a nagy semmittevéshen, még halálra fárad, míg élelmet keres háromknak.

Az idegen madarak elhallgattak. Aztán krá-kogni kezdett az egyik.

— Krhm, hm, szegény Korve ur, igazán nincs jó bőrben!

— Jaj Istenem, ugy találják? — ijedezett Korve mama. Látták?

— Hm, hm... láttuk szegényt... hát nagyon odavan!

Korve mama szinte reszketett.

— De csak nincs valami baja?

A madarak himeztek-hámoztak.

— Mondják, mondják! Ugy-e, beteg? Vagy

talán — talán nem is él már szegény?

— Szegény, szegény Korve néni... Bi-

zony, itt fekszik Korve ur a fa alatt, holtan. Agyondolgozta magát!

Korve mama félholtra vált. Elkezdett ke-servesen jajgatni, hogy még az idegen madarak is megszánták.

— Oh jaj nekem, jaj nekem! Mi lesz most belőlem, meg a két porontyomból, éhen veszünk mind a hárman! Oh, szegény, szegény jó apjukom, miattunk pusztult el!

Bumfordi urfi versenyt jajgatott az anyjával.

— Oh, bárcsak még egyszer ott lehetnék abban a sokat szidott gólyafészekben! Soha, soha nem lennék rossz többet, — sóhajtott a nagy bűnbánattal.

— Hipp, hopp! Abban a percben felébredt. Ragyogó napsugár mosolygott rá a felhőtlen, tiszta égből, enyhe szellő csókolgatta és vidáman köszöntöttek a testvérei. Apja, anyja pedig egy-egy jókora sáskát kínáltak reggelire.

Bumfordi urfi majd csak elpityeredett a boldogságtól.

— Oh, de jó itthon, de jó is a gólyafészekben látni meg a napvilágot! — motyogta magában, míg a sáskákból pecsenyézett. Nem is kívánt többé más, jobb otthont magának.

Eddig volt, mese volt; ébren vagytok-e még, porontyok!

— Én ébren vagyok! — dörmögött Nyakigláb. Igaz mese volt ez? — kérdezte.

— Igaz bizony! — felelte Gólya-mama. Majd az ősszel, ha utrakelünk, te is megláthatod Korve nénit, akit a magyar tudósok *tok*-nak vagy orszarvu madárnak neveznek a nagy csőre miatt. Akkora, mint egy liba és szép, fehér-feketetarka ruhája van. Ha rossz lesz, téged is elvisz az álom-bagoly Korve néni odujába.

— Inkább nem leszek rossz, — sutogott Nyakigláb, a szárnya alá dugta az orrát és elaludt. Gólya-mama betakarta valamennyit a szárnyaival, aztán odaszólt Gólya-apának:

— Aludjunk mi is, apjukom! Csendes, jóéjszakát mindnyájunknak!

(Debreczen)

Szegény, kis bogár.

Pajkos szellővel
Napsugár játszik,
Zöldelő fűben
Bogárka mászik.
Suttog a rétnek
Czer virága,
Tavas van, örül
A kis bogárka.

Virágok alán
Nézik lenn mászik,
Körötte vidám
Gyermekhad játszik,
Szedik a rétnek
Tarka virágát,
Nem veszik észre
A csöpp bogárkát.

Veszélyt nem sejtve
Szökdecselel odább,
Virágok között,
Csendesen, tovább.
Egyik gyermeknek
Fürge, kis lába
Rátapos s meghal
A kis bokárka.

(Malacka, 1924. márc. 24.)

A Cimbora könyvvására

Ma, mikor már ezerszámra vagytok, kik a «Cimbora» zászlaja alá sorakoztok, elérkeztünk ide is. Elérkeztünk ahhoz az állomáshoz, amelyet eredeti célunkul tüztünk ki másfélévvel ezelőtt, mikor a Cimbora parányi lábainak dögös és bizonytalan útjára eresztettük. A magyar anyanyelvű ifjuság szellemi irányítását tüztük ki célul és az a szeretet és ragaszkodó mellénkállás, amelyet ezalatt az elmúlt másfél esztendő alatt tanusítottatok, arra indít bennünket, hogy ne csak hetilapot és sajtó kiadásuk könyveket adjunk a kezetekbe, hanem eljuttassuk hozzátok az ifjusági írók minden magyar nyelven megjelent munkáját is.

Az ölfetét az adta, hogy egyre sürűbben fordultok Elek nagyapóhoz és a kiadóhivatalhoz, arra kérve bennünket, szerezzük be részetekre ezt vagy azt az ifjusági könyvet vagy ha beszerezni nem tudjuk, írjuk meg, hol kapható a kért könyv. Most már büszkén és örömmel üzenjük Nektek: *nálunk kapható.*

Hova-tovább egyre gazdagabb lesz könyvosztályunk jegyzéke. Raktárunkon tartjuk majd azoknak a kitűnő mesemondóknak, ifjusági íróknak, természettudósoknak könyveit, akik magyar nyelven írtak és irnak vagy akiknek munkáit magyar nyelvre lefordították. A gyermek és ifjusági irodalom könyvtára szomorú és sivár volt eddig. Most és ezentúl kezetekbe adjuk ismét Ezeregyéjszaka meséit, Aesopust, a Grimm meséket, Gál Mózes és May Károly könyveit, Lengyel Laura írásait, a pompás Verne regényeket, Hedin Swen utleírásait stb. stb. És aminek, tudjuk, előre is a legjobban örvendeztek, ismét kaphatók lesznek Benedek Eleknek könyvei: a kék meséskönyv, a Galambok, a Katalin Zsuzsika könyve és így tovább.

Hétről-hétre, itt, ezen a helyen, közölni fogjuk, milyen új könyvek érkeztek be hozzánk, ki a könyv szerzője, mi a címe, miről szól a könyv és mi a könyvnek az ára. Sok-sok munkát, levelezést, gondot és fáradságot veszünk ezzel ismét magunkra, de szívesen tesszük, mert megismertethetünk Benneteket legigazibb barátokkal: a jó könyvekkel.

Örömmel hozzuk elébetek a legigazibb jó pajtást, szeressétek, becsüljétek és fogadjátok szívesen őket.

A «Cimbora» kiadóhivatala.

HÁZI TANÁCSADÓ.

— Közli: MÁRIA NÉNI. —

Elsőzött étel.

Okos dolog, ha a mamák a konyhában kéznél tartanak kis darab tiszta szivacsot, mert bizony megtörténik, hogy a kis gazdasszony elsőzza a levest. Ilyenkor aztán a cérnaszálra kötött szivacsot belebocsátja az elsőzött levesbe. A kis szivacsdarab pár perc alatt magabaszedi a fölösleges sót.

Pusmogi Peti utánozza Öcsikét.

Pusmogi Peti még nem tudja olvasni a Cimborát, mert csak négy esztendő. Az édes apja szokta felolvasni neki. Petinek Öcsike ka landjai tetszenek legjobban. A multkor éppen azt a történetet olvasta fel az édes apja, amelyben Öcsikét a holdig repíti fel a luftballon — álmában. Jaj, bár ne olvasta volna fel! Mert Petinek se éjjele, se nappala azóta. Éjjel arról álmodik, hogy ő is felrepült a holdba, nappal azért sir, toporzékol, hogy neki is vegyenek annyi luftballont, amennyit Öcsike kapott.

— De hiszen Öcsike csak álmában kapta a luftballont! — magyarázzatják neki.

— Én pedig igazban akajom! — toporzékol Peti.

A napokban sétálni vitte az édes apja. Szerencsétlenségére, a ligetben egy luftballonos néniire bukkantak. Beszélhetett szegény édesapja, amennyit akart: Peti egy lépéssel sem mozdult tovább, míg luftballont nem vett neki. Próbál-

gatta: fölemeli-e a levegőbe? De akárhogy nyújtogatta karját, nyakát, emelgette a lábát: a luftballon bizony nem emelte fel.

Ujra kezdődött a sirás, a toporzékolás. Peti repülni akart minden áron. Az édesapja — mit volt, mit nem tenni — megint odahívta a luftballonos néni s valamennyi luftballont megvette tőle. A néni boldogan ment haza gyermekeihez: ő mára elvégezte a dolgát. Édesapja meg rácsavarta a luftballonok spárgáját a Peti kabátjára.

— No látod, hogy így sem lehet repülni?

Hanem — ó csudák, csudája — úgy látszik, a csupavíz tej annyira lefogvasztotta Petit, hogy a luftballonok bizony föl tudták emelni. Az édesapja ijedten kapott utána, maga is rémülten sikoltott fel — de már késő volt, Öcsike vakmerő utánzója szép lassan libegett az emberek feje fölött.

— Jaj, jaj, jaj, nem akajok igazban je-pülni! siránkozott Peti a levegőben.

Áldott szerencsére a kabátja gombja háborus gomb volt, háborus cérnával felvarrva. Még nem járt éppen a csillagok közt Peti, ami-

kor a gomb elszakadt, a luftballonok megkönynyebbülten vitték a csillagok felé a háborus gombot, meg a Peti kis sapkáját, ami beleakadt a spárgákba. Hadd lássák meg az égben az angyalkák, milyen a háborus sapka. Mert a sapka is háborus volt.

Peti lepottyant, elég szerencsésen, ámbár estében leverte a lábáról az édesapját, de csudálatos módon az édesapja nem haragudott ezért. Örült, hogy puhára esett a fia és nem törté ki a nyakát.

— Nohát, akard-e máskor is utánozni Öcsikét? — kérdezte, amikor nagynehezen talpraálltak.

Peti utána nézett a messzeszálló luftballonoknak és azt felelte:

— Hát pejse, hogy atajom!

Elek nagyapó

A zöld elefánt története.

(Regény a diákéletből.)

— Irta: FÁBIÁN GYULA. —

HATODIK FEJEZET.

Csapó tanár ur különös levelet kap. Az öt szem narancs-mag. A Ku-Klux-Klan. Csapó tanár ur féltleni kezdi életét.

Csapó tanár ur szivarozva ballagott az iskola felé. Belépett a tanári szobába.

— Különös, különös. Még ilyen életemben nem tapasztaltam. Teljesen érthetetlen...

Leült az asztala mellé, elővett egy félv rajzpapírost és hozzáfogott egy egyszerű grafikon tervezéséhez: »Európa cukorrépa termelése az utolsó tíz év alatt, különös tekintettel a háború következtében beállott új viszonyokra; annak kihatása és várható fejleményei.«

Szép és érdekes föladat. De most nem tudta lekötni. Sőt a szivar sem érdekelt. Pedig azt nagyon kedvelte.

Akkor délután sok tanár foglalkozott a teremben. Egyesek dolgozatot javítottak, mások olvastak, beszélgettek, vitatkoztak. Csapó tanár ur szórakozottan figyelt ide is, oda is, de a lelke ki tudja, hol kalandozott?

Gereben tanár ur észre is vette, hogy valami nagy gond bántja a kollegáját. Odament hozzá, leült melléje.

— Csak nem ért valami kellemetlenség?

— Eh, valami butaság. Érthetetlen dolog.

Csapó tanár ur idegesen legyintett a kezével.

— Talán elmondhatnád.

— Hiszen elmondhatom. Nézd, — ezt kaptam a postán. Mit szólsz hozzá?

Csapó tanár ur egy borítékot vett elő zsebéből. Átnyújtotta kollegájának. Gereben felnyitotta, gépirásos levelet húzott ki belőle. Még zörgött benne valami. Gereben tanár ur megcsörgette. Mi van benne? Kiszórja — öt szem száraz narancsmag hullott ki a borítékból a tanári szoba asztalára. Gereben meglepődött.

— Hogyan kerülnek ezek a borítékba? Te raktad beje? Mire jó ez?

— Én, kérlek? Ez az öt szem narancs-mag már benne volt a borítékban. De olvasd a levelet is.

Gereben tanár ur kíváncsian olvasta:

Tisztelt Tanár ur!

Tudomásunkra jutott, miszerint a zoeld elefant az Ön birtokába került. Tisztelettel kérjünk, juttassa ezt vissza jogos tulajdonosának. Tegye borítékba a zoeld elefantot és helyezze azon mozgó koe alá, amelyre a székesegyház tornyán levee kereszt délután két órakor az árnyékát veti. Az uegy suergoes,

kueloemben kegyetlen buentetést von maga után.

Tisztelettel: †††††

— De hiszen ez butaság! Ki hallott ilyen?! Micsoda elefánt? Hogy teszed azt borítékba és egy kő alá? Egyáltalában van te neked elefántod? Zöld elefántod?

— Nincs énnekem más állatom, mint a kutyám, a Filoktetes. Dehát az nem elefánt. Hanem azért az ügy mégis különös. Tegnap délután két órakor ott jártam a székesegyház előtt, hát, kérlek, a kereszt árnyéka a szeminárium fala mellett csakugyan egy mozgó kőre veti pontosan az árnyékát. Az alatt csakugyan elfér egy levélboríték.

— De nem egy elefánt! Még ha zöld is, akkor se!

— Kérlek, én is nevettem először. Hiszen nincs ebben az egész levélben semmi logika. De a kő megvan. Láttam. Megmozgattam a lábammal. Hátha tényleg létezik valami zöldes színű elefánt. Valahol Afrikában.

— Ugyan, Bebek kollega, tudsz te valamit a zöld elefántról? Te ugyanis természetrajz vagy. Bizonyosan tudsz is róla valamit.

Bebek fölkel a természetrajzi atlasza mellől, odament hozzájuk.

— Zöld elefánt? Ilyen színű elefántot nem ismerek. Vele egy családba tartozó állat, a disznó, az már előfordul zöld színben is — a kártyában. Ez a — zöld disznó, vagy elfogadhatóbb néven — zöld ász. De elefánt? Fehér elefánt... Az igen. Siamban. Szent állat gyanánt tisztelik. Miről van különben szó?

Gereben tanár ur megmutatta a levelet és az öt szem narancs magot.

Bebek tanár ur megnézett jól mindent.

— Én nem akarok vészmadár lenni, de a dolog furcsa. Én ezen nem tudok nevetni. Várjatok csak. Megnézzük a lexikont.

Bebek tanár ur elővette a lexikon »Ö« betűs kötetét. Keresgélt benne.

— Öt... Számjegy. A számsorban... ez nem az. Hanem ime: »Öt szem narancs-mag.« Lásd a »Ku-Klux-Klan« alatt.

Előhozta a »K« betűs kötetet. Egyszerre rányitott a keresett cikkekre.

A »Ku-Klux Klan« amerikai titkos szövetség neve. Ezt a nevet a régi kovás puska kakasa különös kattogásának a zajától vették, körülbelül így zörgött ez a régimódi puska, mikor fölhúzták. A »K-K-K« szövetség még a néger rabszolgaság korából származik. Tagjai mind rabszolgatartók voltak, akik mindent elkövettek, hogy ezt a borzalmas intézményt föntartsák. Céljuk elérésében még a büntettől sem riadtak vissza. Ellen-

ségüknek figyelmeztető leveleket irtak, amelyben fölszólították, hogy a »K-K-K« terveinek ne állja útját. A levélbe gyakran valami föltűnő jelt (p. o. öt szem narancs-magot) helyeztek. Ha ellenfelük nem állott félre az utból, legtöbbször valami »véletlen« baleset érte. Az tény, hogy az, aki ilyen öt szem narancsmagot kapott, az valami erőszakos halál áldozata lett. A »K-K-K« különösen a rabszolgaháboruban játszott nagy szerepet. Napjainkban csak ritkán lehet hallani róla. De teljesen meg nem szűnt. Conan Doyle egyik világhírű, az »Öt narancs mag« című elbeszélésében dolgozta föl azt a motívumot. — Ennyit mond a lexikon...

— No szép egy társaság az a »K K K.« Egész zsványbanda. Nem szeretnék levelet kapni tőle.

— Látod! És én kaptam, — szólt kesernyés humorral Csapó tanár ur. Mondhatom, szép megtiszteltetés. És miről szól az a híres novella?

— Oh, az nagyon érdekes história. Én is olvastam. Egy Scherlock Holmes féle detektív »eset.« A K. K. K. egyik tagja Amerikából Angliába költözik. Szakit a szövetséggel. Brightonban telepszik meg és családot alapít. Boldog családi életet él. Már nagy fia van, sőt ennek a házasságából egy ügyvédjelölt unokája, amikor egy szép napon levelet kap, melynek borítékjából öt szem narancsmag hull ki.

A levélben ennyi áll: *tegye az iratokat a napórára.* Az öreg elsápad, izgatott lesz és este valami iratokat éget el. Reggelre holtan találják ágyában. Valami exotikus méreggel gyilkolták meg. Pár hét múlva a fia kap egy előbbihez hasonló levelet. Két nappal később »véletlenül« lezuhan a brightoni kőfejtő bányá mélyére és holtra zuzza magát.

— Pár hét múlva az unokája kap hasonló levelet...

— Valóban. Erre a szerencsétlen fiatal ember Londonba utazik, fölkeresi Scherlock Holmest, a hírhedt detektívet és oltalomért könyörög. A detektív tanácsokkal látja el. Minden hiába. Amikor eltávozik Holmestől, a Temzéhez ér, át akar menni a hidján, a hidról lezuhan a vízbe és — vége.

— Még szerencse, hogy itt nincs kőfejtő bányá. A Perint patak is ugyancsak sekély.

— Nő persze, — szólt vigasztalólag Bebek tanár ur — számárság az egész. Ne is gondolj rá. Ne törődj vele. De azért, ha te hegyedben volnék, elmennék a rendőrségre...

— Arra már én is gondoltam. De mégse teszem. Annyira képtelenség az egész, hogy attól félek, nevetségessé tenném magamat, ha fölfujnám a dolgot. Hagyjuk az egészet...

Csapó tanár ur haragosan vett elő egy újabb szivart, rágyújtott, elrakta a nagyszerű grafikont, előkereste a sétatálcáját, kezelt a kollégákkal és otthagya a tanári szobát.

Az iskolából kiérve teli tudóval szitta a májusi levegőt. A nap aranyosan csillogott az

utcán, beragyogta a székesegyház keresztjét (hej, csak az árnyéka ne lenne olyan fekete!) Csapó tanár ur érezte, hogy mégis szép az élet. Elkergette lelkéből a borus gondolatokat és vidáman lépkedett hazafelé, — már amennyire a köszvénye megengedte. Csak amikor a Perint hidjához ért, akkor hökkenet egy pillanatra vissza. Lenézett a vízbe. Az bizony egy araszos sem volt. De viszont a hid nagyon magas, nem lenne tanácsos lezuhanni róla...

Csapó tanár ur óvatosan lépett a hidra. A pálcájával előre kitapogatót minden szál deszkát, mielőtt rálépett volna. Szerencsésen a végére ért. Meglepetve nézett hátra, a hid nem szakadt le, sőt ni! a villamos is minden baj nélkül rohogott át rajta!...

Mese, tréfa, hát az egész...

Csapó tanár ur boldogan fordult be Kálvária-utcai lakásába, hogy kipihenje az izgalmakat.

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Szilvássy Károly, Seini. Hivatkozással Elek nagyapó 17. számában foglalt üzeneteire, közöljük, hogy a lapot előfizetés esetén negyedévenként 40 leuért (kedvezményes) áron küldjük. — *Vida Ferenc, Berbesti.* Ugyanazt üzenjük, amit Szilvássy Károlynak. — *Lebovits Sándor, Máramarossziget.* Előfizetési díja f. évi április hó 1-én járt le. — *Grosz Helmut, Târgul-Mureş.* Előfizetési díja f. évi február hó 1-ig van kiegyelítve. Előfizetési hátraléka tehát II. 1-ől IV. 1-ig 50 lei. — *Lazányi Endre, Dej.* A Börme melléklet már teljesen elfogyott és így sajnálatunkra nem áll módunkban megküldeni a kért lapokat. — *Guttman József, Tileagă.* Előfizetési díja április 1-ől kiegyenlített. — *Kovács László, Târgul-Mureş.* Előfizetési díja április 1-én járt le.

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

Meskó Loránt, Kezmarok. Előfizetési díja f. évi okt. 1-én jár le. Üzenje meg, mely számok hiányoznak, hogy megküldhessük. — *Tóth Ernőke, Aszód.* Előfizetési díja f. évi jul. 1-ig ki van egyenlítve. Greskó Sándor részére a lapot megindítottuk. Előfizetési díja f. hó 1-ől jul. 1-ig ki van egyenlítve. — *Andriányi László, Bardiov.* Az átutalt 15 cK-ával előfizetési díja f. hó 1-ől ki van egyenlítve. — *Schmögner János igazgató, Roznava.* Az átutalt 255 cK-át f. hó 14-iki levele alapján használtuk fel. — *Nagy Miklós, Trnava.* Az átutalt 30 cK-ával előfizetési díja f. évi márc. 1-ől szept. 1-ig ki van egyenlítve. — *Zhorella Gyula Nagytapolcsány.* A beküldött 180 cK-át f. hó 17-iki levele alapján Máté Jenő, Zhorella Gyuri, Goller Hilda, Lénárd Zoli, Évi és Vieszt Laci egy évi Cimbora előfizetési díjaként használtuk fel. — *Reskó Tibor, Kezmarok.* Az átutalt 15 cK-ával előfizetési díja f. évi július hó 1-ig ki van egyenlítve.

Kék ibolyácska bokor tövében
Elbujik, mint gyermek anyja ölében;
Ott áll szerényen, nem beszél magáról,
S te mégis rátalálsz az illatárul.

Nem az a szegény, kinek pénze nincs,
Hanem kinek munkára kedve nincs.
Ki dolgát végzi szépen, rendesen,
Gazdag lesz, mert elégedett leszen.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Névrejtvény.

Beküldte: Hittner Lili.

ANDOR, ARAD, REZSŐ
NYIREGYHÁZA, JÁNOS
NÁNDOR, ÁKOS, OLGA
SÁNDOR

E szavak kezdőbetűi helyesen összerakva egy nagy magyar költő nevét adják.

Betűrejtvény.

Beküldte: Kárpáti Irénke.

Ital a a na
 a a a
 a a

Pótlórejtvény.

Beküldte: Bódis Gabor és Gáspár.

- alom
- rén
- örte
- ilva
- lom
- ej
- árom
- iló
- lmos
- ó
- agyar
- ldás
- émet

A kezdőbetűk felülről lefelé olvasva egy nagy magyar író nevét adják.

Betűrejtvény

Beküldte: Bacsó Bertuska.

K $\frac{yv}{\ddot{o}}$ s K I $\frac{m}{\ddot{a}}$

Pótlórejtvény.

Beküldte: Bartha Tibor.

- ilvia
- rnő
- ándor
- ibor
- ászló
- gnes
- in
- ajos
- lom

A kezdőbetűk egy nagy magyar király nevét adják.

Számrejtvény.

Beküldte: Müller Terka és Ferkó.

- 10, 20, 16, 8 — Házban található.
- 13, 19, 1, 21, 15 — Házi állat.
- 14, 18, 16, 8 — Fiu név.
- 10, 4, 6, 12 — Gyümölcs.
- 22, 17, 9, 2, 3, 8 — A diák más neve.
- 18, 5, 4 — Konyha edény.
- 7, 10, 9 — Ló eledele.
- 11 — Mássalhangzó.
- 1—22 — Egy magyar népdal első sora.

Létrarejtvény.

Beküldte: Gyorgyevics Dániel.

R	F
€	Á
K	R
E	Ó
Cz	N
Cz	I

FÜRDŐSZAPPAN
világhírű

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél s így a rejtvénymegfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bajánai Mici) u. p. Nagybaczon, (Bajánai Mare) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

HUSVÉT ÜNNEPÉN levelek és képeslevelezzől pok nagy serege érkezett a kisbaczoni házába az én kedves unokáimtól. Csuda-e, ha a Nap mel'gebben ragyogott érem az ünnepen, hisz csupa meleg szeretet s annyi s'ívűből fakadt jókívánság áradt felém e levelekből, hogy tán sok is egy embernek. Ha csöppnyi szeretet nem volna szívemben, ezek a levelek, mint megannyi varázsvesszők, felszakasztanák a szeretet forrását. Oly boldog vagyok, hogy életem alkonyát sok-sok ezer gyermekszíves szeretete aranyozza meg. Látva látom, hogy nem éitem, nem dolgoztam hiába, s minden levél egy-egy kötelező írás nekem: utol'ó pillanatig éretetek élni, nektek írni, nektek mesélni, édes jó unokám! *Marty Laci, Ipolyáság*. Ha a tanulás és Cimborá olvasása mellett ráérsz újság szerkesztésre is, annak igen örvendek, mert ez is gyakorlod magad a magyar írásban. Arra azonban minden esetre vigyáznod kell, hogy az iskolai tanulmányaidat el ne hanyagold, s vigyáznod kell társaidnak is. Négyesoros versedből látom, hogy nem vagy járattan a verselésben és szívesen veszem, ha néhány versedet beküldöd elolvasás végett. Rejtvényeidből válogatok. — *Banikó Katinka, Szilágysszeg*. Megkaptam előző leveledet és válaszoltam is reá. Képzelem, milyen boldog volt nagymamád, hogy a husvétünnepet náluk fölötté'd, de te is boldog voltál, ugy-e? Majd írd meg nekem, milyennek találjad Győr városát. — *Lengyel László*. Kifejefted leveledből, hogy hol kelt, pedig ez igen fontos szabálya a levélírásnak. Mások erről ne feledkezzél meg. Rejtvényeid jók — *Polacsek Imre, Parajd*. Eltaláltad, őcsike csak ugyan azt mondták: „nadselü” gondolat volt nagyapótl, hogy felment Pestre. Tőled is „nadselü” gondolat, hogy szorgalmasan tanulsz, s remélem szorgalmasan tanulsz majd, mint gimnazista is. De azt is remélem, hogy eddig már megszűnt náladok is az a rettenetes skarlát járvány. — *Futó Olga, Nagyvárad*. Bárán beküldhetsz rejtvényeket, szívesen fogadom. — *Kovács Bélus, Kolozsvár*. Eddig nem irhattál a sok tanulmány miatt, de most már hosszabbodnak a napok s több idő lesz a levélírásra. Majd meglátom, milyen szorgalmasan írsz ezután nagyapódnak. — *Bojár Magdolna, Szatmár*. Örülök annak, hogy Pestre mentem, mert te ott születél. Mondanom se kell, hogy őcsike szorgalmasan termel a nadselü gondolatokat. Annak igen örvendek, hogy az iskolában sok gyermeknek jár a Cimborá. Ha neved nem volt a megfejtők között, akkor a leveled elkallódott a postán. — *Róna Pál, Nagyvárad*. Rejtvényeidből válogatok. — *Lóvi Ferenc és Lili, Kovászna*. A márciusi rejtvények megfejtésével lekéstetek. Mások, küldjétek be idejében. — *Kovács Viktor, Temesvár*. Kilég Róbert barátod az előfizetés bizonyosan a kiadóhivatalhoz küldte, amint ahogy azt oda is kell küldeni. Írd meg pontosan, hogy mely számokat nem kaptál meg. A te általad pályázatra kiírózott kérdés jó volna abban az esetben, ha minden olvasóm részt vehetne abban, de nem vehet részt mindenki, mert nem minden unokámnak van kerje. — *Beri Arthur és Jakab, Kovászna*. Mint a korosztály vasutefelvi iskola növendékei ti is részt vehettek a sorsolásban, csak hogy ezúttal lekéstetek a megfejtéssel. — *Hadnagy Györgyike, Kovászna*. Örvendek, hogy megkaptad a könyvet s hiszem, hogy nagy örömet is szerzett az olvasása. *Barcsay Mihály, Dés*. Dicséretes eszelkedet volt részedről, hogy a könyvedet odaadtad Kocsis János barátodnak, aki csaknem három hónapig volt a kórházban s aki osztálytársad volt az első elemfőlt az első polgárlégi. Most azonban nincs iskola, ő keresztelő tanonc lett, te pedig otthon tanulsz. Remélem, hogy ezután is megmarad közetek a jó barátság. A rejtvényed sorra kerül. — *Ulvárhelyi László, Kolozsvár*. Jó a számalom rejtvényed, de azt nem ígérhetem, hogy közlöm a legközelebbi számban, mert igen sokan vannak előfőlt, akiknek rejtvényeid közlésre elfogadom. — *Márton István, Székelykeresztúr*. Jól másoltad le a „Vándorló király” írását a Cimborából s csak másolgass ezután is, mert ezzel gyakorlod magadat a helyesírásban. A „Vasárnapi Újság”-ból nem küldhetek addig mutatványszámot, amíg pontos címetel nem közlöd velem. Ugyazintén Cimborá könyvet sem lehet küldeni mutatványnál, csak úgy, ha azt megrendeled. A sorsolásban egy rejtvény megfejtésével is részt vehetsz. — *Székely Bandi, Vulkán*. Eddig nem mertél írni, mert román iskolába jársz és azt hiszed, nem tudsz jól magyarul. Teljesen meg vagyok elégedve levelednek a magyarságával, egyáltalán nem találtam hibát benne. Örömmel látom leveledből, hogy nemcsak neked és his Évike hugodnak fesszük a Cimborá de anyukád és Lili nővéred is szívesen olvassák. Szeretettel látlak unokáim seregében. — *Nyerve Olga, Brassó*. Azt hífted, hogy nem fogsz választ kapni s nagy volt az örömed, amikor nevedet a Cimborában megtaláltad. Ilyen örömben gyakran lesz még részed, ha szorgalmasan írsz nagyapódnak. — *Mikoss Testvérek, Arad*. Azt írjátok, hogy Pest sokkal szebb, mint Arad, de Aradon talán több és szeretőbb a kár várnának engem, mint Pestn. Szóval, szeretnék, ha már egyszer Aradra is elmennék. Magam is szeretnék oda menni és még sok-sok városba és faluba, ahová az én unokáim oly nagy szeretettel várnak, s talán meg is segít az Isten, hogy lassankint teljesül ez a vágyam. — *Tauszig Imre és Elemér, Sárbogárd*. Leírhattál nagy az örömeitek, ha a Cimborá, a ti legjobb szórakoztatók, Innen Erdélyből

idejében megérkezik Sárbogárdra. Hatán vagytok testvérek: Lajos, Irén, Dezső, Imre, Jenő, Elemér s közületek Lajos bátyátok Budapesten tanul és ha hazajön, legelső kérdés megírt-e a Cimborá? Irén négy polgárlégi végzett s most ifthon segít a mamának. Dezső hét középiskolát végzett s már három tanulla a szabómesterséget, amiért 5 külön dicséretet érdemel főlem. Te, Imre, a IV. gimnáziumba jársz s félévi bizonyítványodat csak egy kettes romlotta el, de azt is helyrehozod évvégére, Jenő a IV. elemibe jár. Elemér már öt éves korában tudott írni és olvasni s kitűnően végzte az első és második osztályt, de betegség akadályozza a tovább tanulásban. Adja a jó Isten, hogy szünjön meg a betegsége s legyen teljes benne-tek születteknek az öröme. A rejtvények sorra kerülnek, a 13. és 14. számot pedig pótoja a kiadóbaícsi s az újságot ezután Tauszig Sándor szabómeser címre fogja küldeni. — *Friedmann Sári és Sanpi, Lugos*. A 130 lei előfizetést továbbítottam a kiadóhivatalnak. — *Gacs Sándor, Nagybaczon*. A te édes jó apád neked és két testvérednek megrendelte a Cimborát s még egy igen szép levelet is írt nagyapóhoz helyfűted. Amint édesapád leveleiből látom, még sohasem írtál levelet senkinek, én azonban elvárom tőled, hogy kezd meg a levélírás. Ne félj attól, hogy esetleg itt-ott lesz egy-egy hiba a leveledben, én azért azt szeret'ítel fogom olvasni s majd meglátod, hogy egyszer csak oly szép és kifogástalan levelet írsz, hogy nagy lesz az örömed s nagy lesz az öröme nagyapódnak is. A rejtvény megfejtésével ezúttal lekéstél, a Kukta Jankó levelet várom. — *Léb Rózi, Zoltán és Laci, Parajd*. Azt írjátok, apukáék is olvassák a Cimborát, mert sok érdekes dolog van benne. Ritka szülő már, aki ne olvassná a Cimborát, s nem is mondhatom, hogy milyen nagy öröm ez nekem, mert ebből azt látom, hogy a Cimborá igazi családi újság. Tolmácsold átok apukáéknak meleg üdvözlőletemet. A rejtvényeket jó s számon tartom az ígéretet hogy ezután szorgalmasan írtok levelet. — *Filóp Margit, Torda*. A 65 leit továbbítottam a kiadóbaícsinak. Hála Istennek, már jobban vagyok s igen örvendek a te boldogságodnak, hogy születésed napjára sok mindent kaptál. Ezért é még sok más egyébért nem lehetsz elgő hálás a te jó szüleidnek. — *Timesák Alice, Temesvár*. Nagyon fesszük neked a Cimborá, meg is íjtetted a rejtvényeket több számból, de betegséged miatti nem tudtad beküldeni. Szép és gondos írásodból azonban örömmel látom, hogy már jobban vagy. Rejtvényeidből válogatok, a kiadóbaícsi higazítja a címetel Timesák-ról Timesók-ra. — *Buzs Testvérek Arad*. Ugy tudom, hogy a kiadóbaícsi az előfizetés lejártakor postafelválynyt küld s így ezután sem lesz akadály, hogy az előfizetést megújtsátok. — *Rosti Ince Pankota*. Örvendek, hogy meggyógyultál s megint magad írsz levelet. A márciusi rejtvény megfejtésekkel lekéstél, de könnyen vigasztalódhatol, mert épp-n mostanában nyertél könyvet. — *Dankó Irén Tükkös*. Hosszujátabban jársz a polgári iskolá, a s mindenből egysesed volt, csak a szépírásból és rajzból van hettő óra. Szorgalommal és kifartással ez is lehet egite I. Számon tartom az í íreledet, hogy ezután szorgalmasan írsz nekem. Jó a számrejtvényed, de igen költséges a megrajzoltatása. Háf Micike hugodnak milyen volt a bizonyítványja? — *Singer Móritz Dés*. Azért írsz ceruzával, mert a tinta az írodában van, a kulcs meg édesanyádnál, ő meg nincs otthon. Nem baj, majd mások írtával fogsz te írni. Annak igen örvendek, hogy nemcsak a Cimborá, de a Vasárnapi Újság is fesszük neked. Nincs annak semmi akadály, hogy a Cimborá olvasói egymással levelezzenek, de az már lehetetlenség, hogy ezeket a leveleket leközöljem a Cimborában, mert akkor minden más egyébét olvasniól kizsorzolna az újságból, aminek ti aligha örülnétek. Örömmel látom leveledből, hogy jól megy a tanulás, bár az év elején egyáltalán nem tudtál románul. A rejtvényeket írd le újra a megfejtésekkel együtt. — *Zaharie Hédi Csikszereida*. Azt nagyapó sem tudja, hogy milyen könyvet küld neked a kiadóbaícsi, de az bizonyos, hogy jó könyvet küld, illetőleg remélem, már meg is kaptad. Azt írod, több barátódnak az a kívánsága, hogy adjam ki őcsike fényképét a Cimborában. Ezt a kívánságot nem teljesíthetem, mert tulságosan korán volna, hogy egy kisflunak az archépe megjelenjen az újságban. Annak örvendek, hogy meggyógyultál s remélem, édesapád is meggyógyult. A kiadóbaícsinak üzentem, hogy ha édesapád meggyógyul, be fogjátok küldeni az előfizetést. Szüleid üdvözlétel szeretettel viszonzom. — *Liszky Bözike Lugos*. Már rég készülök Lugosra, mert ott nemcsak az unokáim várnak, de vár az én kedves kis keresztffiam is, Szombá i-Szabó Csaba. Ami késik, nem mulik. — *Gutfried Bözsi Kolozsvár*. Eddig a ref. kollégiumba jártál, de át kellett menned a Tarbut iskolába, ahol igen sokat kell tanulnod, de örömmel látom, hogy a sok tanulmány mellett is jutott arra idő, hogy beszámolj a nyári vakációról. Lekéstél ugyan vele, de a jövő nyárra ismét tűzők ki ilyen pályázatot. — *Dezsőfi Laci és Pityu Nagyvárad*. Oly szép az írásotok, hogy igazán örülnék, ha levelet is kapnék tőletek. Szabó Ervin Resica. Nem bírsz sokszor írni, de azért a Cimborát mindig olvasod. Majd a nyáron remélhetően lesz idő a levélírásra is. — *Fábián Albert Ratosnya*. Ugy örül a lelked, amikor olvashatol a Cimborát s elsőnek mindig az őcsike nadselü gondolatfál olvasod. Helyesen fesszed, hogy gyakorlod ma, adat a rajzolásban s hiszem, hogy szépen fogsz te fejlődni ebben. *Gy. Rosenberger László Kolozsvár*. A kollégiumban egy hétel előbb kaptátok ki a vakációt a mumsz-járvány miatt s ezt a szomorú alkalmat te arra használd fel, hogy hosszabb levelet írt nagyapódnak. E mellett minden nap hegedülsz egy órát és ha szépen gyakorolsz, minden óráért kapsz egy leut s közben németül is olvasol. Az bizony „nadselü” gondolat főd, hogy amikor Kolozsvárra megyek, egy meghatározott időben és helyen összegyűlnének az összes kolozsvári unokák. Magam is gondoltam erre, mert bizony nehéz volna valamennyi unokámat meglátogatni. Ha ebből a falálkozásból kellemes és szép emlékeitek maradnak, bizony az maradna nekem is. (Alig írtam meg ezt az üzenetet, édesanyádtól kapok levelet: helyefed írt, mivelhogy betege lettél. Remélem, nem súlyos a baj. Tolmácsold

édesanyádnak meleg szeretete.net.) — *Bede Teresike Nagyborosnyó*. Kézdivásárhelyen voltál a nővérednél s azért ne irálj oly régen. Hiszen irhatnál volna Kézdivásárhelyről is, de bizonyára jól felt az idő s azért nem irálj. A 16 éves leány bizony már nagy lány számba megy, annál nagyobb az örömem, hogy még szívesen olvasod a Cimborát, de nyugtasson meg az a tudat, hogy nemcsak a 16 éves leányok, de a mamák és nagymamák is megcslekszik ezt. Következő leveledet örömmel várom. — *Récsy György Szilágyosmlyó*. Oly nagy papíron írtad a versedet és a mesédet, hogy szépen be lehetett vele feríteni az írószalmát. De én azért végigolvastam s különösen a meséd érdemeit dicséretet, mert látom, hogy van benned mesemondó készség. Hát csak folytasd a meseírást, mert ezzel gyakorlod magadat nemcsak a mesemondásban, de a helyes fogalmazásban és írásban is s idővel majd irhatsz olyan mesét is, amely még a Cimborában is közölhető lesz. — *Ludvig Ilonka Arad*. Tavaly Biborcsfalván nyaraltatok s láttad nagyapát, amit egyszer keresztül kocsizott a falun. Ha intettél volna nekem, megállítottam volna ám a kocsit s már akkor megismerkedtünk volna. Ha az idén is ott nyaraltok, sétálj fel Kisbaczonba. A Cimborá előfizetői ára csak azoknak a régi előfizetőknek 50 lei egynegyed évre, akik a múlt év végéig beküldték az előfizetést. Ezuttal csupa régi rejtvények megfejtését küld ed be, e miatt majd hiába keresed nevedet a megfejtők között. — *Szilágyi László Szilágyoscshe*. Ha későn kaptad az újságot, nem te vagy a hibás abban, hogy lekésél a megfejtésről. Rejtvényeid sorra kerülnek. A kis Misu öcsédnek, aki még 1. oszt. tanuló, nem ítélem el az írását. Most még csak egy sort írt ugyan, de ez az egy sor teljesen kifogástalan s hozzá örömet is szerzett nekem, mert ezt írta: én is nagyon szeretem a Cimborát. — *Karsay Böszöke Székelyháza*. Ugy látszik, félreértetted egyik üzenetemet, mert te nem serteftél meg engem s így nem is irhattam semmi olyant, amiből te azt következtetheted, mintha megserteftél volna. Mindig örömmel várom leveleidet. — *Klein Irén Arad*. A felől nyugodt lehetsz, hogyha könyvet nyersz, csak komoly könyvet fogsz kapni, mivel a kiadóba más könyvet nem is ad ki. Ha nem találod nevedet a megfejtők közt, akkor a leveled elallódot. — *Melchner Lili Mezőtelep*. Minden héten írsz ezután, azt ígred. Majd meglátom, beváltod-e? Ha szüleid husvét ajándékul az év végéig előfizettek a Cimborára, akkor ezt fe bizonyosan meg is érdemelted s hiszem, hogy ezután is megfogod érdemelni. — *Halmi István és József Szilágyosmlyó*. Gondoltam én azt, hogy tévesen írtatok, amikor azt írtatok, hogy csak kettőtöknek jár a Cimborá Szilágyosmlyóra, s azt hiszem, abban is tévedtek, hogy jár „vagy hat” gyermeknek, mert hiszen már van olyan falu is, ahová 10–12 Cimborá jár. Dicséretet érdemeltek, hogy ti is szereztetek előfizetőt. A kiadóba cí pótolja az 1. és 4. számot, amelyet a kutyafók tépelt szét mégpedig úgy hogy kergette József s hi kapta kezéből a Cimborát. Bizonyosan elkeseredésében tépte szét a kutyafók, hogy ő nem tud szegény olvasni s így nem részesülhet a Cimborá lelki táplálékában. A versek igazán figyelemreméltó szárnny próbálgatások. Annak örveked, hogy te, Imre, a husvét bizonyítványodért hegedűt kaptál szüleidtől, akiknek tolmácsolj meleg üdvözlésemet. A rejtvényekből válogatok. — *Sz. Nagy Béla Koltosvár*. En is azt gondolom, hogy könnyebb nektek kijavítani a Kukta Jankó levelet, mint nekem beletenni Jankó levelebe beletenni azt a rengeteg sok hibát. A pesti unokám jól vannak, bár ott csakugyan igen nehéz az élet. Sokat dolgoznak a szüleit, de ők meg is hálálják azzal, hogy mind kifűnő tanulók. *Géczy István Zajzon*. Februári rejtvényeket fejtettél meg a márciusiak helyett s e miatt nem volt neved a megfejtők közt. Egyben tanácsolom, hogy egyenesen Kisbaczonba cimezd a leveledet. — *Horváth László Ditró*. Neked is azt tanácsolom, amit Géczy Istvánnak. Mert Ditróról egy hétfő tart amíg Kisbaczonba jut a levél, hátha még Szatmára kiüldöd s onnan meg ide küldik nekem! — *Kopacz Ibolya Ditró*. A Horváth Lászlónak szóló üzenet neked is szól. — *Förster Béla Tütrős*. Új unokám vagy s testvére Förster Katónak. Örömmel látlak légedet is unokáim se regében. — *Szigeti Józsa Orsova*. Üzenem a kiadóba csinál, hogy postautalványt küldjön neked. — *Pataky Pál Buzsábocsárd*. Hogy hazajöttél a husvét vakációra a nagyenyedi kollégiumból, s megint olvashattad a Cimborát, reggel azzal ebredtél, este azzal fekdítél le, alig tudtad letenni a kezdeből egész nap. Abból is látom, hogy mennyire szereted a Cimborát, hogy mutatvány számot küldetsz Jugoszláviában lakó unokatestvérednek, akinek a címe: Schiek Barnóka, Kula, Bácska, dr. Schiek Károly ügyvéd címén. A 15. számot eddig bizonyosan megkaptad. — *Kovács László Marosvásárhely*. A rejtvényeid ismerősek, újakat eszelj ki. Ha lejárt az előfizetésed, a kiadóba írt értesítéssel

Mayer F. Arad. Sajnálom, hogy lekésél a nyári beszámolóddal pótolhatod majd, mert ilyen pályázatot majd újra hirdetek, örvendek, hogy már jobban vagy, remélem, ezután majd szorgalmasan írsz nekem. Rejtvényeidből válogatok. — *Hársfalvi Tibor és László Szatmárhegy*. Már azt hittétek, hogy a levelet-ik elkallódot, oly későre kaptatok választ. Szóval, a fürelem rózsát terem és bizony fürelemmel kell várnotok, mert sok levélre kell válaszolnom. A márciusi rejtvényekkel bizony lekéstetek. — *Schuber Klári és Ricsi Léva*. Igen megszerettétek a Cimborát s a Hasznos szórakoztatóból megcsináltatok az asztalját, széket, stb. s a redőzött kemény papírból butorokat is csináltok. Örvendek, hogy jól sikerült a munkátok s hiszem, hogy épp ilyen jól sikerült a Kukta Jankó levele is. — *Daragos Ibolya sepi-szentgyörgy*. A számrejtvényed sorra kerül s örömmel várom ezután is a leveleidet, mert igazán szép és gondos az írásod, de az is szép tőled, hogy testvéreidnek felolvastad a Cimborát. *Berezitsky Anarás Egreső*, *Rejtvény*, eiddől válogatok, a mesét várom. *Tóth Ilonka, Érszentkirály*. Több mint egy éve jár nektek a Cimborá s most írsz először. Jár pedig az anyuka nevére, mert nem tudtatok meggyezni Józsi bátyáddal, hogy melyiknek a nevére járjon. Lám, pedig igen könnyű lett volna a meggyezés, ha egyszerűen mind a kettőtök nevére járatjátok. Régen szeretted volna írni, de szégyeltem, mert rossznak tartod az írásodat. Hiszen lehetne jobb is, de én nem tartom rossznak, s ha szorgalmasan írnál nagyapódnak, majd meglátnád, hogy levélről-levélre javulna az írásod s egyszerre csak úgy megszépülne, hogy magad is kétkednél abban, vajjon a tied-e az a szép írás. — *Tóth József, Érszentkirály*. Kevés a reményed a pályá. di elnyerésére, mert iskolátokban nem taníjják oly nagy szorgalommal a magyar nyelvet, mint régen. Eppen azért kívánatos volna, hogy minél gyakrabban írj nagyapódnak s ezzel gyakorolnád magad az írásban. De már most megnyugtathatlak afelől, hogy a helyesírásod kifogástalan. Szívemből kívánom, hogy édesapádnak az idén jobb termésé legyen, mint volt tavaly s bekiülhessen a zilhi kollégiumba. Ha különösen a Tamás érdeklődik tetszik neked, de már amellet bizonyít, hogy neked a kollégiumban a helyed. Ha befejeződik a Zöld elefánt története, megint lesz új regényemlék. Szüleidnek tolmácsolj meleg üdvözlésemet. — *Krizsai László és Sári Marosvásárhely*. A kiadóba ezután mind a kettőtök nevére fogja küldeni az újságot, s egyben pótolja a 13. számot. Lehet, hogy egyik-másik leveletetek elkallódot, de nem mindenik, mert hiszen éppen most nyertetek könyvet. — *Erdős Lili, Nagybánya*. Rejtvényed sorra kerül. — *Herskovits Vilmos, Máramarosziget*. Most írtam lekésél a nyári beszámolóval, tehát várd meg az újabb efitra pályázatot, s hiszem, hogy a jövő nyárról is lesz sok szép írnivaló. — *Réthy Margit, Nagyvárad*. Jó a rejtvényed, de sokszorításra nem alkalmas, így hát mást eszelj ki. — *Antal József, Tekerőpatlak*. (Csik-megye.) Abban tévedsz, hogy én a mult évben Gyergyószentmiklóson jártam és ott töled átvettém 40 leu a Cimborára. Hogyan is gondolhatod azt, hogy én előfizetőségijléssel foglalkozom, hiszen ez a kiadóhataldóga s nem a szerkesztő. A kiadóba címek majd összeeszmölja, hogy mennyire tartozol július 1-ig küld postautalványt is, hogy a hátralékot kiegyenlítsed. Ugyaziaten, ha van felesleges példány, pótolja az ez évi 4–10 számot, azt azonban alig hiszem, hogy a mult évi 7, 8 és 21. számot pótolhassa. — *Kaufman Aranka, Szélesut*. A 130 leu továbbítottam a kiadóba csinál. Örömmel olvasom, hogy már egészséges vagy és sokat segítesz szüleidnek és a t is, hogy jóvőre beadnak a temesvári liceumba és ott kettős erővel látsz a tanulásnak. Ugy legyen! — *Lukátsy Gabriella, Vámfalu*. Megkaptam Kukta leveledet is, meg a tavaszi versedet is, mely igazán dicséretre válik egy III. elemi osztályos kislánynak. — *Bischof Lajos, Temesvár*. Mostanában aligha mehetek el Temesvárra, de ha majd elmegyek, bizonyára meglátogatlak téged s meglátogatom a többi kedves temesvári unokámat is. — *Blága István, Homoródszentmárton*. Arra kérsz, hogy ha nincs gyermekem, fogadjalak fiannak, hadd legyen tovább is, aki verseket és meséket írjon. Engem hat gyermekkel és tizenegy unósával áldott meg az Isten, nem fogadhatlak hát fiammá, de befogadlak a szívembe, s mint legjobb tanuló vagy az iskolában. Ha tovább tanulsz, amiben lehet, szívesen leszek segítségedre. Azt azonban ne gondold, hogy pénz és vagyon nélkül nem lehet beüld Petőfi, mert aligha lett volna Petőfiök a világ egyik legnagyobb költője, ha palotában születik. A versek figyelemreméltó s látszik, hogy — amint magad írod — eszed is van, szived is van. — *Valahonnan*, nem tudom, honnan, levél jött egyik unokámtól névaláírás nélkül, amelyben reklamálja a 10, 11 és 12 számot s beküldi a Kukta Jankó leveleket is az elejét. Az írása ismerősnek tetszik, de írójának neve hamarosan nem jut eszembe, de remélem, ebből az üzenetből magára ismer s új levelet ír. — *Kaufman Aranka, Secusigiu, Temesmegye*. A 130 leu előfizetést továbbítottam a kiadóba csinál.

A háziasszony kedvenc szappanja

a kiadóságában és tisztítókéességében páratlan

Szarvas védjegy Schicht szappan

Jóízó — csokó
lábból van
Kaphaló minden
gyógyászattól

Gyomorrontásnál legjobb hasajtó a KOPROL

PÁSZTORLÓZ
MAGYAR KISÉRŐSÉG
VÁSÁRNYILTÁSÁ
C I M B O R A

A magyar család teljes olvamosgyógyászati műveltségét a
KOPROL készíti fel. A család a téli időszakban a legfontosabb feladatát a gyermeknevelésben látja meg. Ezen időszakban a gyermeknek olyan ételt kell adni, amely segíti a gyomorrontás megelőzését. A KOPROL készíti fel a magyar kisérőséget, amely a gyomorrontás megelőzésére szolgál. A KOPROL készíti fel a magyar kisérőséget, amely a gyomorrontás megelőzésére szolgál.

A Cimpora előfizetési ársz.: Korok szerint:

Romániaiában	negyedévre	—	—	65 leu
	félévre	—	—	130 leu
	egész évre	—	—	260 leu
Csehszlovákiában	negyedévre	—	—	15 czk.
	félévre	—	—	30 czk.
	egész évre	—	—	60 czk.
Magyarországon	negyedévre	—	—	6000 korona
	félévre	—	—	12000 korona
	egész évre	—	—	24000 korona
Ausztriában	negyedévre	—	—	28000 osztr. korona
	félévre	—	—	56000 osztr. korona
	egész évre	—	—	112000 osztr. korona
Jugoszláviában	negyedévre	—	—	40 dinár
	félévre	—	—	80 dinár
	egész évre	—	—	160 dinár

Az előfizetési díjak a levelezési helyek szerint változhatnak.

Előfizetők be:
Romániaiában postafutalmazva a Cimpora
Kiadóvállalatnak Satu-Mare.

Csehszlovákiában a Cimpora kiadóvállalatnak
Prága, Křiškovská utca 11. szám alatt.

Magyarországon a címzettnek a Magyar Tompa
Kiadóvállalatnak Budapest, Piac utca 11. szám alatt.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnek a Szabad-
sajtó-Buchdruckerei und Zeitungsverlag A.
G. & S. utca 11. szám alatt.

Jugoszláviában a címzettnek a Jugoszláv
Könyvkiadó és Nyomtatás Vállalatnak
Béograd, Kraljice Milice utca 11. szám alatt.

Bankok:
Magyarországon: Magyar Nemzeti Bank, Budapest.
Csehszlovákiában: Československá obchodní banka, Prága.
Ausztriában: Wiener Bankverein, Bécs.
Jugoszláviában: Jugoszláv Könyvkiadó és Nyomtatás Vállalat, Béograd.

BIBLIOPOL / Central Library

Bács, Néni ide figyelj!
Palma kancuk arkot vialli!

A BIBLIOPOL KÖNYVTÁRA
KÖNYVTÁRA
KÖNYVTÁRA
KÖNYVTÁRA

Magyar Tompa a Cimpora kiadóvállalata szállít. Műszaki könyveket

Gyomorrontásnál legjobb hashajtó a **KOPROL**

Jóízű, — csokoládéból van,
Kapható minden
gyógyszertárban

A Cimbora előfizetési ára:

Romániában

negyedévre	— —	65 leu
félévre	— —	130 leu
egész évre	— —	260 leu

Csehországban

negyedévre	— — —	15 ck.
félévre	— — —	30 ck.
egész évre	— — —	60 ck.

Magyarországban

negyedévre	—	6000 korona
félévre	—	12000 korona
egész évre	—	24000 korona

Ausztriában

negyedévre	—	28000 osztr. korona
félévre	—	56000 osztr. korona
egész évre	—	112000 osztr. korona

Jugoszláviában

negyedévre	— —	40 dinár
félévre	— —	80 dinár
egész évre	— —	160 dinár

Az előfizetési díjak a következő helyeken fizethetők be:

Romániában póstautalványon a Cimbora kiadóhivatalának Satu-Mare.

Csehországban a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlája javára az alábbi pénzüzeteknél:

Beregszás: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.

Helmecc: Bodrogközi Bank r.-t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.

Presov: Cserjesi Bankegyelet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.

Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar-román hertékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 4.) lévő számlája javára póstautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. »Satu-Mare (Románien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subocca (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

A magyar család teljes olvasmányszükségletét kielégítik: »

PÁSZTORTÓZ

félhavi szépirodalmi folyóirat,

MAGYAR KISEBBSÉG

félhavi politikai szemle,

VASÁRNAPI UJSÁG

képes családi hetilap,

CIMBORA

képes heti gyermek-újság.

Ha a család a fent felsorolt 4 lapot együttesen megrendeli, ilyen uton teletemesen olcsóbban jut hozzájuk, mert a Pásztortűz évi 350 lei helyett 300 lei, Magyar Kisebbség évi 216 lei helyett 180 lei, Vasárnapi Ujság évi 550 lei helyett 480 lei, Cimbora évi 260 lei helyett 200 lei, összesen tehát 1367 lei helyett 1160 leibe kerül a 4 kitűnő magyar lap együttes előfizetése. Külföldi megrendelésnél 20%-kal drágább a magas portóköltés miatt. A négy lapra együttes megrendeléseket felvesz a

„Haladás” Lap- és Könyvkiadó B-t.
Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 14.
Forduljon hozzá mutatványszámokért.

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSÁJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. SATMÁR
A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZÍNES OMLAPOKAT ÓCSVÁR REZSŐ RAJZOLTA

**Ifjusági könyveket
a Cimbora kiadóhivatala szállít.**